

միջոցով շտապում էին օգուտ քաղել որ հո-
ղեր գնեն Բաթումում:

Գալով քաղաք, ես պատահեցի այնտեղ
հայերի մէկ ամբողջ խմբին, որոնք եկել էին
Արտվինից, Երզումից, Տրավելճից և Սամ-
սոնից: Յարմար բապէից օգուտ քաղելով և
ցանկանալով որքան կարելի է էժան դնով սառ-
նալ քաղաքի թաղերի ձեռնոտու և յարմար
մասերը, հենց այն ժամանակ երբ Բաթումի
ազգաբնակութեանը տիրել էր անզգայու-
թիւն, հայերը ճարպիկ հնարագիտութեամբ
սկսեցին յուղել վրաց և մահմետական խում-
բերը լուրեր տարածելով, որ իբր թէ ոտս-
ները զրաւելով Բաթում, չեն ընդունի թիւր-
քաց կալուածագրերը և պարզ կերպով կը
խլեն յօդուտ գանձարանի բոլոր մասնաւոր
հողային սիփատկանութիւնները: Այս լուրը
այնպիսի ելքտրացնող ազլեցութիւն ունե-
ցաւ բաթումցիների վրա, որ նրանք սկսեցին
իրանց հողերի արժողութեան տասերորդ մա-
սով տալ հայերին առափի—թիւրքաց կա-
լուածագրերը: Թիւրքաց պաշտօնական տեղե-
րում կալուածագրեր հաստատելու հեշտու-
թեան և փոքր մաքս առնելու պատճառով,
հողային կտրմների տռակառութեանը մի վա-
ճառանոց կազմակերպեց: Մէկ կաթօվիկ
քահանայ, որը փող ստացաւ հողեր ձեռք
բերելու համար, հողեր գնելով և ծախելով,
մէկ շաբաթվայ մէջ 20,000 րուբլ գրավանը
գրեց: Այժմ Բաթումը խլվելով վրաց պազա-
բնակութենից, իսկական հայոց քաղաք դարձաւ:
Քաղաքի և նրա շրջականների այդպիսի
արագ կերպարանափոխութեանը գեռ ևս եր-
կրի մինչև մեր զօրքերով գրաւելը, օգնում էին
երեք հանգամանքներ:

1) Դէքվիշ փաշան, աչքի առաջ ունենալով
Բաթումի նահանգի մեր զօքքերով գրաւելու
մտենալը, քաղաքային վարչութիւններին
Հրամայեց բոլոր տեղական բնակիչներին իրանց
հողերի կալուածադրեր տալ. 2) Թիւքքաց
տապիներին կամ կալուածադրերի պարզու-
թիւնը, որը ոչ այլ ինչ է, եթէ ոչ տպված
բլանկ, որի մէջ դրվում է գնողի և վաճառողի
անունը, զիւների (գեսիատինի $\frac{1}{6}$ մասը)
թիւր, հողի սահմանները և հողի համար
վճարված գումարի քանակութիւնը, այս բո-
լոր պայմանները բլանկի վրա գրելուց յետոյ,
բաւական է ատենական տեղերից երեք կնիք
գնել և կալուածադրիր պատրաստ է. 3) Ժա-
մանակի կարձութիւնը, որի անցնելուց յետոյ
սպասվում էր Բաթումի գրաւելը մեր զօքքե-
րով:

Տրապիզոն եղած ժամանակս, ես ծանօթաց մեկ հասունեան հայ եպիսկոպոսի հետ:

մէջ սովորած դասելը պործադրվում են և լինում
են աշակերտի համար կրկնութեան դաս Սի որ
և իցէ աւելի դրութիւնը բնական կողմից նկա-
րագրելու ժամանակ, մանուկները ծանօթանում
են այն երկրի բոյսերի և կենդանիների հետ, ու-
րիմն հայրենագիտութիւնը օգնում է բնական
գիտութիւններին: Քննադատելով բնութեան
երեխյները, աշակերտները ծանօթանում են ֆի-
զիկայի սկզբունքների հետ: Զափելով այլ և այլ
առարկաների ձևերը, մանուկները ստանում են
հատ ու կտոր հասկացողութիւն երկրաչափու-
թեան վրա: Վերջապէս մի որ և իցէ պատմական
յշատակալանի նկարագրութիւնը, ընտելացնում
է երեխաներին գրոյցների կանոնաւոր կերպով
արտադրելուն:

Հայրենագիտութեան գլխաւոր արժանաւորու-
թիւններից մէկն էլ այն է, որ նա ազգեցու-
թիւն ունի: աշակերտի վրա և զասատանից դուրս
եղած ժամանակը: Աշակերտները վազուց արդէն
ընտելանալով շրջանկատութեան և քննադա-
տութեան, ուսումնարանից դուրս գալու ժամա-
նակ աշադրութիւն են դարձնում իրանց շրջ-
ապատող առարկաների վրա, իսկ ուսումնա-
սիրելով այս աշխիքի ընկնող առարկաները, մա-
նուկները սկսում են աւելի և աւելի սիրել իրանց
բնակած տեղը, իրանց հայրենիքը:

անցնել մօտաւորներից դէպի հեռաւորները,
յայտնիներից դէպի անյայտները, հեշտից դէպի
դժուարը, չօշափողականից դէպի վերացականը:
Հատ բնական է այս ճշմարտութիւնը, որ մա-
սուկը աւելի հետաքրքրութեամբ է լուս մի որ
և իցէ բան իր բնակված և ծանօթ երկրի մասին,
քան թէ օտարի: Մանուկների մէջ պէտք է
զարթեցնել հետաքրքրութիւն և սէր դէպի գի-
տութիւնը. իսկ այս նպատակին բնչպէս պիտի
հասցնել, եթէ ոչ միայն նկատողական շաւզով,
քննադատութիւններով, և ոչ թէ նստեցնելով
տանը երեխաներին քարտէզների և գրքերի ա-
ռաջ: Ուսումնասիրել տալով ուեզի դրամթիւնը
ընութեան ամենայն յարաբերութիւններով: մինք
ընտելացնում ենք մանուկներին հեշտ պատկե-
րացնել միւս երկիրները քարտէզի օգնութեամբ:

Հայրենագիտութիւն աւանդելու ժամանակ
պէտք է զասախօսութեան եղանակը լինի է վ-
րի տիքական, որը բոլանդակվում է նրա-
նում, որ ուսուցիչը առաջարկում է հարցմունք,
և աշակերտները վճռում են ուսուցչի օգնու-
թեամբ և նրա ներկայութեամբ: Ուսուցչի
հարցմունքների մէջ պէտք է լինի կապ, նրանք
լինելու են պարզ, ընդհանուրին մատչելի, կարծ
և որոշ:

Այսպէսով հայրենագիտութիւնը զանազան-

Հայրենագիտութեան զասախօսութիւնը հիմ-
նաւորված է առ ճշմարիտ նպատակի վրա՝

առաւել լաւ միջոց է գտնել լցնել գրպանը շատ փողերով անգույթ գներ վերցնելով այցելուներից, Քաղաքը չէ նմանում այլ ես այն թմրած, քնած քաղաքին, որպիսի էր նա իմ առաջին անգամ տեսած ժամանակ, երբ նուանեցին նրան ուստի լրը: Քաղաքի համարեա մէջ տեղում բարձրանում է հայերի հին եկեղեցին, որ, առում են, շինված է Աշոտ թագաւորից: Նրան կից է և մի մատուռ, որտեղ, ինչպէս հաղորդեց իւնձ Ղարսի առաջնորդ արքանապատիւ վարդապետ Գրիգորի Աղուանեանց, գտնվում է, առում են, Աշոտ թագաւորի գերեզմանը:

Եկեղեցին բաւական ամուր մնացած է մինչև այժմ, միայն գմբէթի գլուխն և պատերը մի քանի տեղում փոքր ինչ քանդված են:

Ցաւում եմ շատ, որ պատեհ ժամանակ չունեցայ մտնել եկեղեցի և տեսնել նրա շինուածքը: Այժմ յետ է տուած եկեղեցին հայերին և պահապան զինուոր է նշանակած նրա մօտ:

Տաճիկները առաջ եկեղեցում դարման և ցորեն են եղել պահում: Բայց մատուռն ևս անշուշտ հարկաւոր էր յետ առնել տաճիկներից, որ մինչև այժմ ևս շտեմարան է դարմանի նրանց համար: Եթէ ուղիղ է աւանդութիւնը, որ մատուռում հանգստանում է Աշոտ թագաւորի մարմինը, որ հարկաւոր է, ի հարկէ, հետազոտել, այն ժամանակ սուրբ պարտաւորութիւն պէտք է լինի Ղարսի հայերի համար, որ աշխատուն նորոգել այս մատուռը և եթէ չը կայ արձանաքար գերեզմանի վրա, գնեն նրան անուանագրելով հայ և ուսու լեզուներով:

Եթէ Աշոտի գերեզմանը ևս չը յայտնվի, այնու ամենայնիւ պէտք է անպատճառ մատուռը սեփականացնել եկեղեցուն, ինչպէս

առղութիւններ վանի բուսական և կենդանաբանական յատկութիւնների և առանձնութիւնների մասին: Պատմեց ինձ, օրինակ որ վանի գաւառում կայ 50-ից առաւել զանազան տեսակ խնձորներ և այլ պտուղներ. թռչունների տեսակներն ևս նոյնակէս շատ զանազան են, ջանկալի կը լինէր շատ, որ մեծապատիւ վարդապետի հետաքրքիր աշխատութիւններն չուտ հրատարակվէին, որոնց համար և ինքն յայտնից իր ցանկութիւնը և պատրաստութիւնը: Մեր հնութիւնները, ցաւալի է ասել, առհասորակ շատ անուշադիր են մնացած: Ամեն մի տեղեկութիւն նրանցից լոյս է գցելու մեր հին պատմական և քաղաքական կեանքի վրա: Բոլոր սրաով ցանկանում եմ յաջողութիւն առաջնորդին իր մտադրած գործում:

Բժիշկ Միրիմանեանց

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՑ

---

10 սեպտեմբերի

Հրամանաւ Վեհափառ Հայրապետին մերոյ 1872 թւականից բացված է Ս. Թարգմանչաց անապատում Վանական դպրոց, որի մէջ, մինչև նրա շինութեանց ամենակարենը մասերի աւարտելը և մի քանի տնտեսական բարեկարգութիւններ անելը՝ աւանդվում էին ծիսական դպրոցների առարկայք երթեւել աշակերտներին միմիայն հայոց լեզուով:

Այժմ երբ շրջակայ հայոց գիւղերում հետպատճեան պացիւ մատուռ են ծխական դպրոցներ, Թարգ-

նրան կից պատկանելիքը՝ Հայերի սրբազն պարտքն է նոյնպէս նորոգել եկեղեցին, նրան կից տաճկի տունը գնել և քանդել բոլորովին, եթէ կարելի է պատել ևս եկեղեցին պարփառով. Պատուարժան առաջնորդը, որի խօսքերից երեսում էր նրա եւանդը և սէրը գէպի ազգային հնութիւնները և յիշագակները կաշխատէ ի հարկէ իրագործել մեր առաջարկութիւնները համոզելով և խրամատուելով իր հսկոր վարչութեան յանձնած զարսի ժողովուրդը. Միւս եկեղեցին սուրբ Աստուածածնի անունով նորոգված է 1864 թ. և նրան կից է զանգակատունը, որի փայտի գմբէթի վրա դրած է փայտի խաչ:

Այս եկեղեցու գաւթում զանվում է գերեզմանը գեներալ Լալարելի եղբօր որդու, որ սրբահանված է Ղարսի երկրորդ պաշտրման ժամանակի:

Ղարսի առաջնորդի հետ ծանօթանալս շատ յուսալի և ուրախ տպաւորութիւններ ծնեցրեց իմ մէջ: Մեծայարգոյ վարդապետը նոր գաղափարների և նոր ուղղութեան անձերից մինն է:

Աւումիարանական գործը երկու սեռի համար ևս նրա ջանքով շատ յոյս կայ, որ առաջ կերպայ նոր ուղղութեամբ:

Առաջնորդը հոգորդեց ինձ, որ Վանում եղած ժամանակի հաւաքել է շատ վիմագրութիւններ և արձանագրութիւններ հայերի հին յիշատակներից և աւերակներից և դիտաւորութիւն ունի հայուսակե հայուս և աշունե ժամանակի հին:

խօսութեամբ, ևս և այն ազգեցութենով, որ
ունի սա աշակերտների մտաւոր ընդունակու-
թեան արձարծվելու վրա:

Հայրենագիտութեան գասերը յաջողացնելու
համար ուսուցիչը լաւ պէտք է ծանօթ լինի ա-
շակերտի հայրենիքին. Առաջին դասերի հետ
միասին հարկաւոր է աշակերտների հետ անել
մի քանի զրոսանք և ուշադրութեամբ ըննադա-
տել պատահող առարկաները: Որպէս զի այդ
զրոսանքները չը լինեն աննպատակ և զուր ժա-
մանակի կորուստ, ուսուցիչը առաջուց պիտի
գրէ զրոսանքի նախագիծը, այսինքն թէ՝
ինչ բանի վրա պէտք է դարձնէ աշակերտների
ուշադրութիւնը տեղի ունեցող զրոսանքի ժա-
մանակ: Բայց, գուցէ, ընթերցողներից և հետա-
քրքրվողներից ոմանք մեզ հարցնեն թէ՝ միթէ
իւրաքանչիւր զրոսանքի տեղը կարող է աշա-
կերտին տալ քննադատութեան և ուսումնասի-
րութեան նիւթ, գրան կը պատասխանենք: —
անկասկած. ամենայն զրոսանքի տեղը կը տայ-
իր օգուտը և ոչ մի ժամանակ ապարդին չի
անցնի, եթէ միայն ուսուցիչը հասկանայ—թէ
ինչ կը նշանակէ շրջանկատութիւն և պատրաս-
տականութիւն: Ասածներս անապացոյց չը թող-
նելու համար բացառենք օրինակով: Ո՞վ չը
գիտէ որ ամենայն բաց ու արձակ տեղից կա-
րելի է նկատել արեգակի տեսանելի շարժումը,
ուսնի շարժումը և այլն, Ֆիզիքական երևոյթ-

Ներից աշակերտներին ցոյց տալով ճահիճը, կա-
րելի է նրանց ծանօթացնել լճի հետ, ցոյց տա-
լով բլուրը, կարելի է ծանօթացնել սարի և
ժայռի հետ և այլն: Քաղաքացի երեխաներին
զրոսանքի միջոցով կարելի է ծանօթացնել քա-
ղաքի բնակիչների պարապմունքների հետ, իսկ
գիւղացի երեխաներին + գիւղական ամենայն
պարապմունքների հետ: Հայրենագիտութիւնը
բաց է անում մանուկների մտաւոր շրջանը և
ընդարձակում է նրան գիտութեան նիւթերով:
Հայրենագիտութեան աւանդվելու մէջ աւելի
հարկաւորվում է հետեւ ձևական նպատակին,
որին հասցնում է իւրաքանչիւր տեղագրութիւ-
նը: Եթբ որ նկատողականի նպատակին հասած
է գործը, այն ժամանակ արդէն կարելի է անց-
նել գէպի մատեմատիքական աշխարհագրութիւ-
նը և բոլոր երկրի ընդհանուր տեսութիւնը:
Մեռած հղել է և կը մնայ աշխարհագրութեան
կանոնաւոր տարրական ուսմունքը, եթէ նա չի
լինի հաստատված հայրենագիտութեան սկզ-
բունքների օգտական լինումը վրա:

Միւս անգամ կարողութեանս չափ կը խօսեմ
հայրենագիտութեան գասալիսութեան եղա-
նակի մասին և շատ ուրախ կը լինեմ եթէ ա-
սածներս արձագանք զտնեն հայ ուսուցիչների
կողմից:

